

XV. IZLOŽBA ULUH-a U UMJETNIČKOM PAVILJONU

UMJETNOST BEZ IZNENADENJA

NI na jednoj dosadašnjoj ULUH-ovoj izložbi nije upadljivija smjena generacija, kao na ovoj. Nedostaje cijeli niz nekadašnjih vodećih slikara između dvorata. Nema Gecana, Lj. Babića, Mišea, Tartaglije, pa sadašnje srednje generacije: Sohaja, Generačica, Augustinčića, Radauša, Veže, i t. d., kao ni mladih: Vanšete, Stančića, Sabljica i niza drugih. Ipak, na toj XV. izložbi ULUH-a vode "klasiče" Šimunović, pa Motika, koji je ovdje prisutan svojim stilom, ali ne i punim duhom. K. Hegedušić, koji izgleda da je nakon dugo vremena počeo više slikati, mnogo češće, ali ne baš

ZAŠTO NEMA MNOGIH POZNATIH SLIKARA NA OVOJ IZLOŽBI * SMJENA GENERACIJA * MNOGO NOVIH IMENA

sasvim dosljedno svojoj tvrdoci, koju, hoćemo to ili ne, moramo priznati bar ovdje. S druge strane, dok ta generacija nastoji bilo kako stvoriti svoj stav, pokušavajući izvesti svoju vlastitu mjenu, kao O. Gliha i Postružnik, dotle drugi, poput Mujadžića, Bulića, Zormana i

drugih, ne otkrivaju gotovo ništa po čemu bi ih to vrijeme dijelilo od prije 20 godina.

Baš zato, kad gledamo danas nastupanje novih generacija, kao kila usječen u drvo stoji njihova umjetnost, umjetnost priključena tradicijom, i to većinom ona statična gotova bezvoljna. Jer, što ustvari donose teme tih slika? Premalo je apstraktističkin tema da bismo mogli misliti na kojekakve sinteze svih likovnih umjetnosti. Previše je pejzaža i drugih dakomija, da bismo mogli reći: stvarni realizam nas hrani, jer je tu našeg života premalo, pa nema što da nas potrese. K. Hegedušić postao je historijski slikar. Jer, što nam može reći, iako u suvremenom ruhu, sočijalan motiv između dva rata »Sanki«. A tako je to i s mladima. Zar baš uvijek moramo

ustanoviti u našoj umjetnosti talent, a ne i psovka im pjev velikog srca.

Doista, Murčić, Dulčić, Petlevski, Lipovac, Ivančić, Svertaček i drugi, idu tim putem, i možda sam same nezadovoljan sporošću. Ali, što ako u tih tih slika većinom apstraktistički, kod svih postanu zamjenom kojekakvih stoput znanih mrtvih priroda, a pritom se ne izdvoje specifičnošću svojih radosnosti, nego postanu »apstraktističke mrtve prirode«. Zato, želim umjesto Senčićeva akta vidjeti, ako on želi biti realističan, stvarni život kao kod Ben Shannaha, ali život od Senčića a ne samo talent mladog čovjeka ovog im enog.

Zato mi je kod kipara draža apstraktna forma Mihlene Lah od Bakića, iako je on boji, Kožarić od Koste Angelija Radovanija, iako su podjednaki.

Premda je ta izložba bez naročitih iznenađenja, zbog niza mladih slikara i zbog nenadano prevladavajućih tamnih boja, ona je zanimljivija za svakog posjetioca.

Boris ISTRANIN